

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

„Ale až přijde On, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy.“ J 16,13

Slavností Seslání Ducha svatého jsme na konci května zakončili liturgickou dobu Velikonoc, ale zároveň jsme se otevřeli působení Ducha svatého, kterého Bůh dává svým učedníkům – tedy i nám, abychom v síle víry v Kristovo vzkříšení hlásali Boží království. Dar Ducha svatého, který je nám dán poté, co jsme prožili skutečnost Kristova zmrtvýchvstání, nás chce uvést do dospělosti křesťanského způsobu života. Jde o pozvání k určitému životnímu přístupu. Tento život v Duchu je založen na pravdě o nás. Pravdě, že ač jsme si vědomi našich slabostí a nedokonalostí, přesto nás Bůh miluje a projevuje nám svou lásku.

Duch svatý, kterého prosíme, nám očisťuje naše srdce a udržuje důvěrný vztah k sobě samému a nenechává se odrazovat tím, že stále k Bohu a jeho lásce vnímané nedokonalosti. Duch naše duše není tak nemnohdy můžeme prožít k Božímu obrazu. Člověk je schopen přidosahuje plnosti obrazu života, ke kterému je stvořen.

mu a nenechává se zřejměji ve vztahu máme své slabosti a svatý nás ujišťuje, že patrná a slabá, jak vat, ale že je utvořena věk, který i byt nepa- jmout a dát lásku,

Láska, které nás Duch svatý učí, je základní pravdou a výpovědí o nás. Učí nás lásce v pravdě, protože umět milovat není, jak by se na první pohled zdálo, lehké. Láska je většinou těžká, nese mnoho útrap, nese odpuštění, má mnoho křížů a nástrah. Anastáz Opasek, kterého jsme si připomněli při znovuotevření kostela Narození Panny Marie v Košicích, může být pro nás vzorem působení síly Ducha svatého. Ve svém životě se neuzavřel do sebe, nerezignoval na obtíže, hledal dobro a pravdu o sobě a druhých, byl otevřen Bohu a díky své nezdolné víře věděl, kdo je a kam směřuje.

Prosme Ducha svatého, aby nás upevňoval v lásce, posiloval v naději a očisťoval pravdou.

P. Kamil

CESTA NAHORU

Také nebe má svou hranici,
zůstává obzor
odkázaný nám
a věstící omezení našeho
pohledu,
který jen vírou otvírá se
k vidění za hraniční čáru

kdo věří
prohlédne až do Božích
krajin,
kde spočine
v nesmírném klidu

nebude vyhnán
znovu z ráje,
má zpáteční lístek
své víry

*Anastáz Opasek
ze sbírky: Život upřen do středu*

TVÁŘ MATKY MÉ

Tvář matky mé
v ní vryta léta
věznění mého,
jedenáct pruhů
úzkosti, vzpomínání,
modliteb, rozjímání,
bezesných nocí,
samoty jen s Bohem

tvář mrtvá dnes
a přece živá,
tvář má
stín tváře její

*Anastáz Opasek
ze sbírky: Obrazy*

ROZHOVOR S MANŽELI DUŠANEM A JANOU ŠUSTKOVÝMI Z KOŠIC

Tentokrát jsme s P. Kamilem zajeli do nedalekých Košic a požádali manžele Dušana a Janu Šustkovy o rozhovor. Společnost nám dělal i Jakoubek (2,5 roku), Vojtík (5 let), Markétka (6 let), Eliška (8 let) a Anička (10 let).

Co vás přilákalo do Košic?

S manželkou Janou jsme se seznámili jako studenti v Praze. Když jsme poznali, že nás Bůh k sobě volá, rozhodli jsme se vychovávat děti na venkově, hledat domov tam. Tenkrát jsem zašel na pražské arcibiskupství a dostal jsem seznam asi 20 far. Když jsem začal postupně na kole objíždět různé vlhké, zchátralé a veliké fary, zbyla nakonec skoro jediná v Košicích. U ní byla už předem výhoda, že je blízko Kolína, kde bydlí rodiče mé manželky. Tentokrát jsme se na cyklistický výlet rozjeli s Janou a dopadlo to dobře. Nebyla tam sice elektřina ani voda, ale po vzájemné dohodě, ochotném přístupu a pomoci P. Josefa Nerada jsme si dům v roce 2000 pronajali.

Vaše zaměstnání stavebního technika v kolínském vikariátu přináší hodně starostí, ale také i radosti. Takovým příkladem je jistě rekonstrukce košického kostela. Je zajímavé, kolik informací o takovém malém, venkovském kostele se objevilo.

Práce stavebního technika pro

pražskou arcidiecézi mě naplňuje radostí. Vidím za sebou výsledky a také něco, co mě přežije. Motivace u košického kostela byla obzvláště silná. Získání informací bylo v tomto případě složité. Požádal jsem proto ředitele Státního archivu v Kutné Hoře a ten mi ochotně pomohl. Čerpali jsme zprávy z archeologického průzkumu. Informace byly velmi zajímavé. Jednak o kostele, jednak o životě zdejších lidí, který vypovídal o jejich zbožnosti. Každý kostel, i ten nejmenší, je výpovědí o své historii a bohatství tak, jako lidský život.

Paní Jany bych se ráda zeptala, jak zvládá při pěti dětech ještě profesi domácí učitelky?

Téma mé diplomové práce na vysoké škole byly právě domácí školy. Nejvíce informací jsem získala v Anglii. Tam tento způsob výuky není tak neobvyklý, jako u nás. Hlavně jsem se s ním setkávala v katolických rodinách a moc se mi to líbilo. Před nástupem naší nejstar-

ší dcery Aničky do školy jsem váhala, jestli mám uskutečnit to, o čem jsem tolik let vedla teoretickou vědeckou debatu. Bála jsem se udělat ten poslední krok do neznáma. Můj každodenní život z víry mi pomohl. Cítila jsem, že musím využít toho, k čemu jsem byla povolána a věřit, že přijde pomoc. Snažím se každému dítěti dobře naslouchat a každý den správně naplnit. Obracím se k Panně Marii s prosbou o tichost a mírnost a za těch pět let poznávám, že se můj život obohatil tím, že poznávám své nedostatky.

Proč jste se rozhodli pro takový způsob výuky?

Myslím si, že jako rodinu nás to bude stmelovat. I z praktického hlediska vidíme výhody. Děti nemusí dojíždět, takže pokud mám možnost nabídnout jim něco jiného, ráda to udělám. Vyhovuje to i mé práci. Překládám z angličtiny a němčiny a dávám konzultace, takže si mohu práci různě rozdělit.

Dušan: Za doplněk této výhody považujeme i naši snahu žít venkovským způsobem života. Děti učíme starat se jeden o druhého, obsloužit zvířata, pracovat na zahrádce. Tím spolu strávíme spousty času, o který nechceme být ochuzeni.

Jaká jsou pravidla pro tento způsob vyučování? Je omezena délka?

Jana: Domácí škola je podle zákona od první do páté třídy. V rámci experimentu mohu děti vyučovat až do deváté třídy a dnes už i na středních školách. V Praze jsou gymnázia,

kteřá projekt domácího vzdělávání podporují v rámci individuálního studijního plánu. Znáám rodiny, které dovedly děti k maturitě a studují na vysokých školách. Některé rodiny využívají tuto možnost a podle jejich slov není se změnou vyučování žádný problém. Naše děti jsou zapsány do Základní školy ve Vraném nad Vltavou, která má už mnohaletou zkušenost s touto výukou. Dvakrát ročně tam s dětmi jezdíme na posouzení a můžeme kdykoli konfrontovat naše působení. Zúčastňujeme se některých akcí, které organizují rodiče pro všechny děti – např. měsíční setkání v prostorách Církve bratrské v Soukenické ulici na Praze 1, kde se konají pravidelné workshopy vedené ochotnými rodiči z Asociace pro domácí vzdělávání, nebo společné návštěvy hudebních dílen pražského Rudolfiny. Takže názor, že děti těchto škol mají omezené prostředí a nemají sociální kontakty, je mylná představa.

Váš příklad ukazuje, že i na venkově je možnost dělat něco pro druhé.

Jana: Já na zdejší fáře vedu kroužek angličtiny pro předškoláky a děti prvního stupně a Dušan vede dramatický kroužek. Celkem už nacvičili 8 pohádek.

Dušan: Tuto práci neděláme sami. Se svými přáteli jsme založili občanské sdružení „Strniště“ a tuto činnost chápeme jako službu. Díváme se na to jako na práci s dětskými dušemi. Při zkouškách mě někdy překvapí jejich otázky. Často bych je vzhle-

dem k jejich věku nečekal. Jsme za to moc rádi.

Děkujeme za rozhovor a dobrý koláč, který Anička upekla.

MH

OBNOVA KOSTELA NAROZENÍ DANNY MARIE V KOŠICÍCH - Kam sahají kořeny -

V sobotu 21. 4. 2012 se v Košicích konaly velké slavnosti. Po rekonstrukci byl otevřen kostel, odhalena bysta opata Anastáze Opaska, byl vysvěcen a na věž kostela zavěšen zvon. Důvodů k oslavám bylo hodně. Lidé využili toho, že po předchozím deštivém dni oblohu prozářilo slunce. Sešlo se jich hodně, z tváří bylo možno pozorovat radost a pohodu.

Všichni se shromáždili před hlavním vchodem. Mezi přítomnými hosty to byl převor břevnovského kláštera Prokop Siostrzonek, který po smrti Anastáze Opaska převzal jeho úřad. Je velmi znám z rozhovorů na rozhlasové stanici ČR 2, z poutí na Velehrad a podobně. Dále byli přítomni – pan vikář P. Bulín, sochař Kryštof Hošek, který zhotovil bystu, a fotograf J. Štreit.

Po uvítání všech přítomných byla nejprve odhalena bysta opata Anastáze Opaska. Bylo zdůrazněno, že kořeny opata Opaska sahají do Košic. Poté byly přestřiženy pásky u vchodu a otevřen vstup do kostela. Ve vstupní místnosti bylo možné shlédnout fotografie opata Anastáze

Opaska z jeho působení v klášteře. Kostel se rychle naplnil tak, že někteří museli zůstat venku.

Byl to pro mě Boží dar, že jsem tady mohla být a připomenout si dny mladosti, kdy jsem docházela sem, do kostela. Žiji víc jak půl století ve vzdáleném městě v podhůří Jeseníků. Moje kořeny sahají do nedalekých Vidic, kde jsem žila do svých 21 let. Zanechala jsem v tomto kraji své srdce a vždy se ráda vracím. I když většina mých nejbližších nežije, mám báječnou rodinu, švagrovou a neteře s rodinami a ty mě zvou. Při každém pobytu využívám možnost být na mši v Košicích, protože ve Vidicích bývá mše jen několikrát za rok. Proto jsem s radostí uvítala pozvání na tuto slavnost.

Při vstupu do kostela jsem se nejprve pozdravila s důvěrně známým obrazem Narození Panny Marie. Na obraz se odkryl lepší výhled, protože byla odstraněna kazatelna. Znovu jsem viděla, jak pod ní stojím mezi ostatními děvčaty. Chlapci stávali vpravo. Pozoruhodné bylo, že jsme vydrželi klidně stát nebo klečet po celou mši. Naslouchali jsme kázání „důstojného pána pátera“ Šulce. Bylo zpravidla poutavé s příklady ze života. Tak jsme se naučili být pozorní.

Začala dnešní mše sv., tak se rychle vracím do přítomnosti. Pan opat Siostrzonek mši celebroid. V kázání nám přiblížil život a zásluhy opata A. Opaska. Připomněla jsem si, že jsem jednou pana opata Opaska při bohoslužbě viděla. Zau-

jal mě svoji lidskostí.

V odpoledních hodinách byl požehnán zvon, kterému bylo opraveno srdce. Posléze byl vyzvednut jeřábem. Všichni se zaujetím přihlíželi a oddechli si, když to dobře dopadlo a zvon prošel oknem věže, kde se ho ujaly další ruce. Trpělivě jsme očekávali, až zazní jeho hlas. Dočkali jsme se. Dokonce se k němu přidal další zvon. Kež by hlas těchto zvonů v budoucnu slyšelo hodně lidí, aby poslechli jejich výzvu a přicházeli do domu Božího na mši svatou.

Bohumila Teislerová

**OSLAVA
NEDOŽITÝCH 100. NAROZENIN
P. ANTONÍNA KUBÍČKA**

V neděli 29. 4. 2012 jsme v Čestíně oslavili nedožitě sté narozeniny arciděkana Antonína Kubíčka, nezapomenutelného duchovního správce čestínské farnosti. Narodil se 3. května 1912 v Dolních Heřmanicích u Lanškrouna, vystudoval gymnázium a poté kněžský seminář v Hradci Králové. Kněžskou cestu mu určil otec, který v bitevní vřavě první světové války slíbil Bohu, že dá jednoho syna na kněze, když to peklo přežije. Antonín byl vysvěcen 29. června 1937 v Hradci Králové. Od září 1939 působil v Čestíně jako administrátor, poté jako farář a v závěru života jako výpomocný duchovní. Po většinu toho času byl obklopen péčí farní hospodyně Marie Kouklové. V době Mariiny nemoci a po její smrti převzala štafetu a v těžkém období stáří a nemoci o

něj trpělivě pečovala Mariina sestra Jana.

Antonína Kubíčka si pamatujeme jako duchovního, který bez okázalosti a bez mnohých slov dokázal mnoho sdělit. Střevoval se nejen do jádra věcí, ale také do duší posluchačů. Jako kněz byl pozoruhodný a neobyčejně moderní. Jeho osobnost byla okouzující, jeho tolerance odzbrojující. Nemanipuloval a tím lámal ostražitost, tak typickou pro dnešní Čechy. Dokázal otevírat dveře do lidských duší a ovívat je nakažlivým duchem své prosté a niterné víry. Jeho obřady byla úsporné a působivé. Jeho řeč byla srozumitelná všem, kdo chtěli slyšet. Jeho humor ho dělal lidským. Byl ozdobou církve, byl Bohu skvělým služebníkem.

Na slavnostní mši se podíleli vlášimský vikář P. Mgr. Jaroslav Konečný, farář v Pečkách P. Mgr. Josef Neraď a farář v Uhlířských Janovicích P. Mgr. Kamil Vrzal, tedy tři duchovní správci v Čestíně, dva bývalí a jeden současný. Po skončení bohoslužby se v kostele uskutečnil krásný koncert, na kterém střídavě vystupovaly dva soubory – Diphteria a Ludus musicus. Následovala modlitba na hřbitově a jak se na oslavu sluší, společné setkání při jídle a pití na faře. Hodovali jsme ve stejné místnosti, ve které arciděkan Kubíček 16. srpna 2010 v tichosti usnul naposled.

Jediné, co při oslavě chybělo, byl smutek a pláč. Antonín Kubíček byl už takový. Dá se na něj vzpomínat s úsměvem, s láskou, s úctou, ale těžko se smutkem. Tak tedy - usmějme se a vzpomínejme...

Antonín Martin Havrda

CESTA KE ČTVRTÉMU KOSTELU

MŮJ ZÁŽITEK Z KOSTELA V ŽÍŠOVĚ

Dovolte mi, abych se vrátila k Velikonočním svátkům. Na Boží hod velikonoční byla sloužena poutní mše sv. z „Cesty sedmi kostelů“ v kostele sv. Mikuláše v Žišově. Ráda bych Vám přiblížila můj nezapomenutelný zážitek z návštěvy tohoto kostela.

Kostelík je malý, udržovaný a hezký. Mše sv. byla sloužena v 15 hodin. Před mší byla v kostele báječná nálada. Několik lidí tu vytvářelo křesťanské motivy z chlebové střídky. Překvapilo mě, starou ženu, že tvořící hmotou byl chléb. Poutní kříž ozdobený zbytky tvrdého chleba byl zavěšen na stěně kostela poblíž oltáře. Po úvodu mše před proměňováním měli krátké vystoupení babičky a dědečkové se scénkou od K. Čapka „O pěti chlebích“. Příběh částečně navazoval na roli „Čtvrtého krále“ (tato scénka byla loni na Velikonoce v Sudějově). Čtvrtý král přijde do Jeruzaléma v den, kdy chtějí ukřižovat Pána Ježíše, ke skupince pekařů a vyslechne si jejich nářky na jeho zázraky. Stěžují si, že je svým počí-

náním připraví o práci a živnost. Čtvrtý král jim odpoví, že jsou hlupí a slepí a vidí jen svůj prospěch.

Scénku nastudovali duchodci pod vedením paní Jáji Trojanové při pátečních setkáních v Komunitním centru sv. Jiljí. Uměli text zpaměti, ženy měly jako doplněk šátek na hlavě či jako pléd, všichni si povídali ve skupinkách. Účinkující v režii paní Jáji byli prostě skvělí. Po skončení scénky účinkující přinášeli jako dary kousky chleba a Čtvrtý král kalich s obětní miskou.

Pokračovala mše svatá. Byla sloužena P. Kamilem s hezkým proslovem k věřícím. Svaté přijímání bylo podáváno pod obojí. Vše doprovázela hudba a krásný sólový ženský zpěv. Po mši sv. místní ženy nabízely malé občerstvení. Slané preclíky a závin s vajíčkovou náplní. Obojí výborné. Neumím najít slova, jak ještě lépe bych vše vyjádřila. Na závěr bych chtěla dodat: pan farář, mše sv., účinkující s režii, hudba, sólový zpěv, občerstvení - nádhera. DĚKUJI.

Alena Rücklová

VELIKONOCE 2012

Velikonoční svátky jsem od dětství prožívala velice intenzivně. Byly to svátky pro naši rodinu nejdůležitější, hlavně v našem křesťanském životě.

Letos se mně vše znásobilo přípravou na pouť do čtvrtého kostela (ze 7 kostelů). Patřím do společnosti seniorů, tak zvaných „Pátečníků“. Scházíme se na faře každých 14 dní. Vede nás náš milý páter Kamil a ještě milejší paní Jája Trojanová. Pokaždé máme připraveno překvapení týkající se nějaké kulturní činnosti.

Někdy během února přinesla Jája rozepsané texty ke hře „O pěti chlebích“ od Karla Čapka. Byli jsme z toho ohromeni. Ale protože jsme chtěli udělat radost našim milým vedoucím, začali jsme čtenou zkouškou a sami jsme byli překvapeni, jak se to pěkně poslouchá, když druzí role předčítají a každý jednotlivec se chce vyrovnat ostatním. Posléze došlo i na oblečení – kostýmy. Pilně jsme zkoušeli na pátečních setkáních, abychom byli připraveni na představení, které se konalo na Boží hod velikonoční v Žišově.

Jak se milovými kroky blížil Boží hod velikonoční, nálada se změnila a najednou bychom toho bývali chtěli nechat. Avšak v Žišově již byly připraveny staré stoly a lavice – nebylo cesty zpět. Po generální zkoušce jsme se všichni uklidnili. Prostředí v kostele bylo milé, uklidňující a všude panovala klidná, sváteční nálada. Všechny obavy i neúspěchy

odvál vítr od líbezného čtvrtého kostela.

Poté jsme kalendář otočili na Květnou neděli. Den byl vydařený. Mše svatá se konala v kostele sv. Aloise. Každý držel v rukou jarní ratolesti a nechával si je posvětit. Kostel byl vyzdobený a na všechny dopadla jarní pohoda. Úchvatnou atmosféru dokreslovaly zpěvy našeho místního sboru.

Nu a potom nastal svatý týden. Ve středu jsme se všichni sešli na hromadném zpovídání, tedy smíření s Bohem, abychom byli připraveni přijmout všechny milosti, které nám připravil Pán svým ustanovením mše sv. – umučením a zmrtvýchvstáním.

Na Zelený čtvrtek byla opět krásná mše a překvapivě kostel navštívily spousty lidí a kajících přicházejících ke stolu Páně. Též celebrující pan farář s pěti ministranty u oltáře přímo exceloval.

Na Velký pátek byl obřad též velice zdařilý. Čtení evangelia a vše co má tento den mít. Smutek, až žal, dlouhá řada lidí líbajících Kristovy rány za doprovodu velebného zpěvu „Lide, co jsem činil tobě.“

Na Boží hod jsem opět prožívala slavnost „Vzkříšení Páně.“ Zase vše bylo úchvatné, vyzdobený kostel, chrámový sbor, pět ministrantů a náš pan farář. Jsem ráda, že jsem mohla tuto slavnost prožívat se svými sousedci. Též zaznělo „Boží slovo“, promluva byla krásná, a tak jsme odcházeli povzneseni, posílení a dojati do svých domovů.

Ve 12 hodin byl sraz poutníků

před kostelem a po odzvonění poledne se poutníci odebrali k Žišovu. Já jsem na dvoře poslouchala zvon a modlila se. Ze zdravotních důvodů jsme do Žišova jeli autem. Když poutníci odcházeli, svítilo slunce, ale zanedlouho se přihnál mrak a strhla se sněhová metelice, což se stalo během cesty několikrát.

Při setkání v Žišově byli všichni zapadání a ošlehaní od větru, ale veselí a usměvaví. V kostele sv. Mikuláše v Žišově nás již čekali tamní věřící i občané.

Připravili jsme kříž ozdobený chleby, vlastně všude v kostele stály košíky s chlebem. Pan farář všechny přivítal a v 15 hodin začala mše svatá. Protože naše vystoupení bylo součástí mše, byli jsme všichni připraveni v presbytáři okolo pana faráře a jen občas koukli na Jáju v první lavici.

Mně bylo velice svátečně, ještě jsem nikdy nebyla tak blízko kněze při mši svaté. Po zahájení jsme usedli ke stolům a Čtvrtý král (MUDr. Havrda) se ujal slova. Svou řečí uvedl všechny přítomné do našeho příběhu a poté se zapojili ostatní vystupující. Po scéně pokračovala mše, my jsme se ještě účastnili při přímlovách podáváním chlebů panu faráři. Potom jsme se opět vrátili na svá místa do presbytáře, kde jsme přijímali tělo a krev Páně. Nesmírně jsem si tohoto vážila, neb to bylo pro mne vyznamenání a jistě tak i pro všechny.

A tak mám ve svých 78 letech nezapomenutelný zážitek.

„Opravdu bych nejraději rozdala svůj nepatrný majetek a šla za Ním a pěstovala lásku k bližním a vše, co On káže.“

Dagmar Boušová

Ve farnosti se nachází patník označující hranici pražské arcidiecéze

Během pouti do Žišova, po odbočení z hlavní silnice vedoucí směrem na Kolín, jsem si všiml dřevěného patníku, na jehož vrchu byla namalována trikolóra v barvách pražské arcidiecéze – nahoře černý pruh, uprostřed žlutooranžový (jako častější náhrada za zlatý) a vespod opět černý pruh. Zajímavou žertovnou poznámkou nejmenované osoby bylo, že se nacházíme v hraničním pásmu pražské arcidiecéze. Je to zcela pravdivé, neboť za hranicemi naší farnosti za Sudějovem se nachází farnosti Zbraslavice, Pertoltice a Kutná Hora, které patří do diecéze královéhradecké. Nutno dodat, že farnosti Čestín, Košice, Petrovice a Sudějov, tedy bezmála polovina naší farnosti, do roku 1993 patřily do diecéze královéhradecké. Před devatenácti lety by byl patník platný, ovšem dnes již měl být za Sudějovem. Možná někde u obce Pivnisko.

Domink Šipr

NOC KOSTELŮ 2012
*"Vy všichni jste děti světla.
Nám nevládne noc
ani temnota."*

Tak jsme se letos v Uhlířských Janovicích také připojili k noci kostelů. K akci, která si čtvrtým rokem získala v České republice velmi slušný ohlas. Její historie začíná roku 2001 v Německu, v roce 2005 se připojuje Rakousko a v roce 2009 naše země. Noc kostelů je jednou ročně pořádaná kulturně duchovní akce, která má umožnit široké veřejnosti nezávazné přiblížení a setkání se s křesťanstvím. V jejím rámci jsou zpřístupněny některé kostely různých křesťanských církví, ve kterých se rovněž zdarma konají koncerty, komentované prohlídky, výstavy a divadelní představení. Navštěvníci mají možnost nahlédnout do kostelních sakristií či klášterních zahrad, zkusit si zahrát na varhany, vystoupat na věže či sestoupit do starobylých krypt, prožít liturgii, nebo jen vnímat to, co bylo inspirací pro stavitele křesťanských chrámů. Tolik oficiální charakteristika.

Když jsme letos na počátku roku uvažovali o možnosti přidat se k tomuto dni, přemýšleli jsme neustále o náplni, smyslu a možném přínosu této aktivity. Za sebe musím říct, že bez počátečního, možná i trochu naivního, nadšení by celý plán zkrachoval hned na začátku, a že pravá podstata a dosah akce se začíná ukazovat až s určitým odstu-

pem. Myslím, že úkolem tohoto dne pro nás praktikující křesťany je nenásilně otevřít naše domovské chrámy, přeneseně i naše srdce.

Ukázat široké veřejnosti důvod, proč pravidelně navštěvujeme tato místa, že má smysl a význam umět se v tomto hektickém světě zastavit, mít kde se zastavit a spočinout v tichosti a rozjímání. Cítil jsem tento den jako svátek nejen liturgické stavby, ale celého společenství, neboť bez společenství je chrám jen dovedně poskládanou hromadou cihel a kamení. Nyní si uvědomuji úzkou souvislost se souběžně probíhající Cestou sedmi kostelů, kde se snažíme vzpomenout a alespoň na chvíli oživit zapomenuté chrámy naší farnosti. Jak málo stačí, aby byly zapomenuty i ty ostatní. Ale řečeno slovy písma, kde jsou alespoň dva lidé ve jménu Páně, tam je život a tam si mohou i všichni ostatní přijít pro útěchu a povzbuzení.

Letošní slavnost se symbolicky propojila s oslavou dne dětí, a jim jsme také věnovali první část situovanou v kostelíku sv. Jiljí. Nesla se v tématu starozákonního příběhu o praotci Noemovi. Výbornou spoluprací s rodinou Šustkových se podařilo navodit atmosféru příběhu o arše. Vše doprovázela výstava místního kroužku modelářů a pro děti byla

připravena výtvarná dílna. Odpoledne završilo slavnostní spuštění modelu archy na vodu rybníku Holoubek.

V kostele sv. Aloise poté v podvečer po slavnostním zahájení rozeznáním obou kostelních zvonů započala bohoslužba doprovázená zpěvem místního sboru. Hned poté naše nedávno zrekonstruované barokní varhany rozehrál mladý nadějný varhaník Martin Vošvrda z Českého Šternberka. Náročný den, který byl přesto plný pohody, jsme zakončili tichou adorací Nejsvětější svátosti a závěrečným požehnáním.

Na závěr bych rád poděkoval všem, kteří se nemalou měrou podíleli na přípravě, průběhu a organizaci tohoto společného díla. Díky všem, kdo přispěli drobnou pomocí, zajištěním pohoštění, radou či modlitbou a morální podporou. Zároveň prosím všechny ostatní, aby se neostýchali sdělit nám své dojmy z prvního ročníku, přispěli s radou či návrhem na zlepšení, neboť Noc kostelů by měla zůstat dílem společným. A příští rok, dá-li Pán, opět na shledanou !

Radek Mašín

Modelářský kroužek postavil pro farnost 3 lodě na téma Noe a jeho archa. Stavba se u jedné trochu protáhla a byla dokončována těsně před zahájením, jedna loď nemohla z technických důvodů vyplout, druhá se asi třikrát potopila, ale nic se jí nestalo. Účast byla hojná a modelářský kroužek se těší na další rok.

Za modelářský kroužek Václav Urban

Noc kostelů, která proběhla v pátek 1. června 2012, se setkala s přijetím a zájmem veřejnosti, pro kterou je především konána. Ve dvou našich kostelech, ve sv. Jiljí a ve sv. Aloisi, tak mohli návštěvníci zažít kostel nově a jinak.

Organizátorům - manželům Mašínovým, Houdovým a Stanislavu Vilímovi - chci poděkovat za celou přípravu. Za zvolené téma, rozmanitost nabídnutých programů a především za nadšení, se kterým se do práce pustili. Mé poděkování patří rovněž všem návštěvníkům, kteří napomohli tomu, že této noci opravdu nevládla temnota...

S přáním Božího požehnání Noci kostelů pro příští rok. *P. Kamil*

14. SVATÝCH POMOCNÍKŮ

Svatý Dionýsius

Dionýsius z Paříže, také Denis či česky Di-
viš, patří k ná-
rodním světcům
Francie. Narodil
se pravděpodob-
ně na přelomu 2.

a 3. století v Itálii. Na přání papeže
Fabiána, který ho vysvětil na bisku-
pa, odešel jako misionář do Galie.
Na svém misijním území rozvinul
velice plodnou činnost, založil četné
kostely - např. v Chartres a Paříži.

Ve druhé polovině 3. století došlo
v Galii ke strašnému pronásledování
křesťanů. V té době byl Dionýsius
spolu se svými druhy zatčen, mučen
a nakonec popraven (r.285) na místě
dnes zvaném Montmartre (hora mu-
čedníků). Podle legendy šel biskup
se svou uťatou hlavou v rukách až
na místo svého pohřbu, kde dnes
stojí kostel St-Denis, jeden z nej-
slavnějších kostelů Francie. Velice
často je takto vyobrazován, jako bis-
kup s hlavou v rukou.

Největší úctě se sv. Dionýsius
pochopitelně těšil ve Francii. Dříve
býval patronem francouzských krá-
lů. Bojové heslo královských vojsk
bylo: "Mont - joie Saint - Denis!" -
což ve volném překladu znamená : S
radostí vzhůru se svatým Denisem.

Je patronem střelců, pomocníkem
v nouzi, ochráncem proti bolestem
hlavy, proti psímu kousnutí a
vzteklíně.

Benedikt Jelínek

OHLÉDNUTÍ ZA CESTOU DO SKVRŇOVA,

aneb bylo to alespoň k něčemu?

Několik měsíců průběžných úvah
a plánování, takřka týden hektických
příprav, jeden den vlastní cesty a
krátký okamžik, snad hodina
v neděli místo práce, k zamyšlení se
nad tím, co všechno ta cesta zname-
nala, než ji začne odvívat neúprosný
tok nahromaděných povinností, na
jejichž úkor se mohla uskutečnit.

Přestože jsme si zvolili jako mot-
to pro naši cestu úryvek
z Matoušova evangelia o tom, kterák
si nemáme činit starosti o věci, jež
nemůžeme ovlivnit, skutečnost byla
nakonec jiná. Seženeme mikrosko-
py? Bude dost hezky na to, aby létal
hmyz? Stihneme dojít včas, aby-
chom vše připravili u kostela? Najít
tu rovnováhu, do jaké míry se máme
snažit, je těžké, nezapomenout, že to
není to nejdůležitější, je ještě těžší.
Platí to snad i pro hodnocení výsled-
ku. Povídal jsem si o něm s mnoha
lidmi a kdybych se měl snažit je
všechny propojit do jednoho vyjád-
ření, dostal bych snad ještě zamota-
nější síť vztahů mezi pohledy jed-
notlivých lidí, než je ta, již můžeme
pozorovat třeba na zídce hřbitova ve
Skvrňově. Síť života na hřbitovní
zídce totiž umíme rozplétat, můžeme
postupovat od člověka přes nejrůz-
nější živáčky k Bohu, anebo opačně.
V obou případech však máme směr,
kterým postupovat, a podvědomou
jistotu, že to jde, že tu jsme od toho,
abychom o sítích vztahů kolem nás

přemýšleli a abychom je poznávali.

Pohlédnu-li na všechny názory a hodnocení uplynulé cesty, jež jsem slyšel, necítím onu podvědomou jistotu ani trochu. Jak má člověk skládat dohromady pohled, že mnoho lidí, kteří říkali, že přijdou, nepřišlo, pohled, že ti, kteří přišli, říkali, že byli nadšení, pohled, že to bylo moc dlouhé a roztržité, pohled, že to naopak bylo úžasné moci se takto více ponořit do zcela jiného světa a mnoho jiných. Zmíním snad ještě jeden pohled, který mne velmi zarazil – je od některých mých spolupracovníků, kteří nechtěli přijet. Pohybuje se od vyjádření „hm, když tě to baví, nic to nestojí a nám (myšleno fakultě) to dělá reklamu“ až po přímá vyjádření shrnutelná jako „děláš tohle místo vědy, pořád máš málo času a nevěnuješ se přípravě letní fáze projektu“ s očividným podtextem „a my pak nemáme plný servis“. Tento pohled mě nutí k zamyšlení, že na naší cestě nebylo průvodců a poutníků, ale všichni jsme byli (a jsme?) poutníky, každý na své cestě. Věřím, že v širší rovině to není jen otázka pokusit se více ukázat lidem okolo nás, že má smysl se zajímat o přírodu kolem nás a že člověk nemusí být přírodovědcem, aby mnohé viděl a mnohé mohl pochopit. Myslím, že to má i druhou stránku – my vědci, bychom se měli snažit si uvědomit, že bádáme o něčem, co neutváříme, že nežijeme ve svém vlastním světě a že také, když ostatním lidem (kteří krajinu utvářejí mnohem více) nevysvětlíme, jak funguje a

proč je pro nás zajímavá a důležitá, tak naše hodnota je nižší než hodnota diplomu z Plzně. Myslím, že stejně tak jako lidé nepůjdou do kostelů, dokud ty kostely a lidé v nich jim nepůjdou v ústřety, tak i my vědci a lidé si musíme jít naproti, pokud stále věříme tomu, že nám jde všem o společnou věc, podobu a smysl místa, kde žijeme.

Podstatu naší situace můžeme vidět i ještě na jednom detailu – mnoho lidí nerozlišuje význam slov společenstvo a společenství. V prvním případě se jedná o rostliny, živočichy či třeba také lidi, kteří se octli na jednom místě ve stejném čase. Nikde se neříká, zda a jaké mají mezi sebou vztahy a jestli o nějaké usilují. Naopak společenství předpokládá, že se jeho účastníci o něj vědomě zasazují, že se chtějí vnímat, chápat a být spolu (srovnejme např. slova bratrstvo a bratrství, kde je tento rozdíl zřetelnější). Věřím, že pokud cesta do Skvrňova nebo i celá Cesta sedmi kostelů dovede alespoň několik lidí k poznání tohoto rozdílu a k zájmu, co ve světě, v němž žijeme, znamená právě ono společenství, tak splnila

svůj účel.

Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? A o oděv proč si děláte starosti? Podívejte se na polní lilie, jak rostou: nepracují, nepředou – a pravím vám, že ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako jedna z nich (Mt 6,25-29).

Zdeněk Janovský

VZKAZY NAŠIM PŘÍRODOVĚDCŮM

Posíláme vzkazy přírodovědcům, které jsme radostně psaly na dnešním dramaťáku: vzpomínaly jsme na všechny chvíle od dramaťáckých her přes přírodovědné zkoumání až po společné chvíle u večere...a tyto vzkazy byly napsány až po asi hodinové debatě o společně prožitých dnech...

...také jsme spontánně daly všem přezdívký, především Zdeňkovi, který všem automaticky připadal jako Vykladač, Maruška jako Májka, Anežka jako Lesanka, Natalí jako Svižník a všichni dohromady jako Tesaříčci.

Takže vzkazy: pro Zdeňka Vykladače: „Ahoj Zdeňku, ať se Ti daří ve Tvé přírodovědné kariéře. Přejeme Ti, ať máš kolem sebe pořád mnoho posluchačů a zapálených lidí

do přírody. Myslíme, že toho víc hodně, a přesto jsme Ti rozuměly:-)!“

- pro Marušku Májku: „Maruško, ať máš stále pevný vztah k přírodě a ať Tě stále baví žasnout..!“

- pro Anežku Lesanku: „Anežko, přejeme Ti, abys objevila nový vzácný druh brouka. Překvapilo nás, jak byla příroda čitelná, když jsi byla s námi.“

- pro Natalí Svižníka: „Natalí, přejeme Ti, abys těšila dál lidi svou hrou na klavír a těšime se, že se nám podepíšeš, až budeš slavná:-).“

- pro všechny přírodovědce Tesaříčky: „Bylo by krásné proniknout do vašeho nadšení a „žasu“, protože asi jsme nedokázaly úplně pobrat vše, co ve vás je. Děkujeme za nakouknutí do světa přírody. Ahoj všichni, je obdivuhodné, jaký máte vztah k přírodě. „Mějte se dobře!“

Studentky 5. ročníku literárně - dramatického oddělení ZUŠ Sedlčany: Terka Trojanová, Anežka Fiksllová, Anička Stárková, Jarka Vlčková, Verča Čiháková

SETKÁNÍ PASTORAČNÍ RADY

V neděli 1. dubna 2012 proběhly v naší farnosti volby do pastorační rady. Navrženo bylo 43 kandidátů, z toho kandidaturu přijalo 18. Voleb se účastnilo celkem 95 voličů. Do pastorační rady byli vámi zvoleni tyto kandidáti: Marie Jirásková, Radek Mašín (oba Uhl. Janovice), Valérie Řezníčková (Dolní Chvátliny), Martin Havrda (Čestín), Dušan Šusťek (Košice). Mnou jako farářem byli jmenováni: Markéta Havrdová (Čestín), Jája Trojanová (Sedlčany).

První setkání pastorační rady se konalo v pátek 8. 6. 2012 a úkolem bylo zhodnocení činností, které se doposud konaly.

Život naší farnosti jsme hodnotili podle tří základních kritérií:

A – co tvoří základ života farnosti. (slavení bohoslužeb, výuka náboženství, modlitba breviáře, duchovní obnovy, páteční dopolední setkání, chrámový sbor, ...)

B – co směřuje k okolí a lidem kolem nás (filmový klub, přednášky, Noc kostelů, katecheze pro školy, obnova kostelů...)

C – co je přesahem „do světa“ přes hranice farnosti, spolupráce s jinými farnostmi či subjekty (sudějovská pouť, Cesta sedmi kostelů...).

Činnost pastorační rady vnímám jako velmi důležitou a děkuji za vaši dosavadní podporu a důvěru mně osobně i všem, kteří naši farnost zastupují. Rád bych vyjádřil přání, aby to, co společně vytváříme, s Boží milostí nadlouho vytrvalo v dobrém.

P. Kamil

FILMOVÝ KLUB

24. 6. 2012 v 18:00

S n í m e k B e l l a
(2006, USA, titulky).

Silný příběh zabývající se otázkami zodpovědnosti k nena-
rozenému životu, láskou, vírou, me-
zilidskými vztahy a morálkou. Hlav-
ní hrdina José, bývalý fotbalista a
nynější šéfkuchař v podniku svého
bratra, se dozvídá, že právě propuš-
těná servírka Nina čeká neplánované
dítě a chce jít na potrat. José coby
věřící křesťan a vzhledem ke
své životní ráně z minulosti se po-
kouší jí v tomto kroku zabránit.

ZVEME VÁS

- **Cesta sedmi kostelů pokračuje...**

Vydáme se po ní v sobotu 23. června 2012. Poputujeme společně do kos-
tela sv. Jana Křtitele, jehož patrony
jsou tentokrát pedagogové a studenti
Střední katolické školy v Kolíně.
Tématem je šestý den stvoření –
„člověk“. V umělecky ztvárněných
postavách, které v rámci výstavy děl
studentů na toto téma uvidíme, se
alespoň částečně můžeme poznat –
my lidé všeobecně. Ve 12:00 vyrazí-
me od kaple z Kamenné Lhoty na
5 km dlouhou pouť. Do Krsovic do-
razíme ve 14.00, kdy společně
vstoupíme do prostoru kostela. Po
dvou hodinách tvorby, hudby
i usebrání začne v 16.00 mše svatá.

- **Slavnost posvěcení kostela
sv. Aloise** v Uhlířských Janovicích
bude slavena v neděli 2. 9. v 8:00.
Zpívá chrámový sbor.

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Kostel sv. Aloise UHLÍŘSKÉ JANOVICE	1. a 3. čtvrtek v měsíci 17:00 - 17:25	1. a 3. neděli v měsíci 7:30 - 7:50
Kostel sv. Petra a Pavla ČESTÍN	na požádání po každé mši sv.	
Kostel Narození P. Marie KOŠICE	na požádání po každé mši sv.	
Kostel sv. Anny SUDĚJOV	na požádání po každé mši sv.	

ROZPIS POUTNÍCH SLAVNOSTÍ V LÉTĚ

UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Aloise	NE 24. 6. v 8:00 ČT 21. 6. v 17:30
ČESTÍN	sv. Petra a Pavla	NE 1. 7. v 10:00
SUDĚJOV	sv. Anny	ČT 26. 7. v 10:00 SO 28. 7. v 10:00 NE 29. 7. v 8:30 v 10:30
ZÁSMUKY	Stigmatizace sv. Františka	NE 5. 9. v 9:30
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Jiljí	NE 26. 8. v 8:00
KOŠICE	Narození Panny Marie	NE 9. 9. v 12:00

ČTVRTEČNÍ MODLITBA BREVIÁŘE V KC SV. JILJÍ

- v 8:00 h modlitba ranních chval
- v 16:45 h modlitba rodičů za své děti

Vydáno: 16. 6. 2012 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz
 P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmyky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 15. 9. 2012

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.